

tionen af opkaldene til alarmcentraler peger i denne retning. Sundhedsstyrelsen har således hæftet sig ved, at der er udarbejdet retningslinjer for visitationen, og at der påtænkes afholdt uddannelse med inddragelse af lægefaglig ekspertise. Sundhedsstyrelsen har derfor ingen indsigelser mod de konkret udarbejdede visitationsretningslinjer.

Jeg kan henholde mig til det af Sundhedsstyrelsen anførte, idet jeg i øvrigt har bemærket mig, at efter amtets visitationsretningslinjer skal enhver berettiget tvivl komme alarmopkalderen til gode.

Jeg kan herudover oplyse, at det generelle spørgsmål om alarmcentralernes adgang til visitation af alarmopkald vil blive behandlet af det udvalg, som jeg efter sommerferien vil ned sætte i henhold til regeringens økonomiaftale med amterne. Udvalget skal se på behovet og mulighederne for en omlægning af alarmcentralerne og på den akutte medicinske indsats.

Spm. nr. S 682

Til sundhedsministeren (23/6 98) af:
Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange kommuner og amtskommuner der på kommunalbestyrelses- eller amtsrådsmøder har vedtaget bindende detaljerede regler for en rygepolitik, der omfatter alle ansatte og alle institutioner inden for deres ansvarsområde?«

Begrundelse

Det er spørgerens opfattelse, at der med undtagelse af ganske få amter og kommuner endnu ikke er gennemført tilstrækkelige foranstaltninger til sikring af røgfri miljøer. De private virksomheders bevidsthed på området rygepolitik forekommer ofte at være mere seriøs, end den der ses inden for det offentlige. Derfor kan det undre, at ministeren på den nyligt afholdte konference om tobaksrygningens skadelige virkninger alene koncentrerede sig om at opfordre private virksomheder til at blive røgfri.

Svar (6/7 98)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Som opfølgring på »Lov om røgfri miljøer i offentlige lokaler, transportmidler og lignende« af 14. juni 1995, bad sundhedsministeren i september 1995 Tobaksskaderådet om at tilrettelægge og gennemføre en undersøgelse af fastsatte bestemmelser om røgfri miljøer i amter og kommuner.

Ifølge lovens § 2 skal hver kommunalbestyrelse og hvert amtsråd med virkning fra 1. januar 1996 fastsætte bestemmelser om røgfri miljøer på kommunale og amtskommunale arbejdspladser og sygehuse, i kommunale og amtskommunale uddannelsesinstitutioner, dag- og døgninstitutioner, transportmidler og lignende samt i kommunale og amtskommunale lokaler, hvortil offentligheden har adgang.

I brev af 8. maj 1996 bad Tobaksskaderådet herefter alle amter og kommuner om at indsende de i henhold til loven vedtagne bestemmelser for kommunens/amtets rygepolitik; at redegøre for i hvilket omfang de enkelte institutioner skal udfylde bestemmelserne med konkrete regler samt at redegøre for, om der var iværksat andre initiativer på tobaksområdet. Tobaksskaderådet spurgte ikke specifikt om de bindende regler for rygepolitikker blev vedtaget på kommunalbestyrelses- eller amtsrådsmøder.

269 kommuner (98%) og 14 amter (100%) besvarede henvendelsen. Resultatet af undersøgelsen viste, at 180 kommuner (65%) og 9 amter (64%) havde vedtaget en overordnet politik for røgfri miljøer gældende for stort set alle kommuners/amters institutioner med en række nærmere angivne retningslinjer, der regulerer rygning i forhold til borgere, brugere, på møder og i fælles arbejdslokaler.

85 kommuner (31% af samtlige) og 5 amter (29% af samtlige) havde ikke en overordnet politik for røgfri miljøer, men havde valgt at overlade det til de enkelte institutioner at fastsætte bestemmelser på området. En række af disse kommuner anmodede institutionerne om at indsende de bestemmelser, institutionerne havde vedtaget. Bestemmelserne var for en dels vedkommende efterfølgende blevet godkendt af kommunalbestyrelser, økonomiudvalg eller hovedsamarbejdsudvalg.

Sundhedsministeren fremsendte i februar 1997 Tobaksskaderådets undersøgelse til videre overvejelse i de kommunalbestyrelser og amts-